

Kunninga tütar aci oma mehe
 jumma päraft väga kurb. Et
 lapsi mehele rapsi kerdau teha,
 ning ta siis jälle kerdouga
 kunninga lasti ees julepe piida
 jamba sotta karna. Sisõd wõis
 kersta alla tafa oma armast
 näha. Ning ta oli-ga ühe joni
 apna peal ning nuttis inka
 kätt lüü-god ja karu-s taha
 omaft peremest ää lahguwa
 mettes. Kaad üli ühe joni jamba
 all ning niinusi ja hingusi,
 et gle saunlata.

Uhi-gorra sõitis üks wõeras
 japs kunninga linnaft lähi.
 Ta elused nägi kerd jamba
 all, kohgusi irnusi kargest ja
 lüdi kargama. Hsõb rantsi
 kargasi maad kunninga lasti
 ümber ning jael jähi äriß ratta
 ige nuka jamba taha. Elused
 jooßi iivinal edeti, jannas
 kerdus ning rapt tuli kokinal
 üalt maha. Kerdou koon pühõs
 pealt ää ning mees tõis kerdus
 idõu. Kurja waimu ammas oli
 al kurdumise aaga kõrwast
 ää pörund. Kõruiß rõõm oli

mehe eluse tõusmise päraft juur.
 Ngi ta japs aci mees. Mees
 teadis juba, et kõige rinfatupo
 ta lähi tulnd üli. Sõlle. bõraft
 joatis ta jõare kus jada tiift.

Päraft äija toadi jumma jõiõa
 teeme kunning riigi oma kää
 ning oli äga piidi üks waku poisi, waku
 waku.

6. Kunning riek moa ast.

Uho meisa cõres aci üks talu
 pere. Sõlle talu peremestel aci
 kolm poega. Uho-gorra enfiß
 peremest metfa ää ringe et jõe
 kudagis meidi sealt ännam wõija
 mette. Seal tuli kuri-waim ta
 juure ja lubas ta wõija jukata,
 kuiõd oma kolm poega oleas
 taale luband. Mees mettes: Allis
 jõeõd paramutuid õa, kuiõma jija
 jee ää perema, ning ta lubas oma
 poijad kurja-waimule. Kuri-waim
 jukatas ta meidast wõija ning
 lubas siis äga poisi jõeõd tulla,
 kuiõlad kabe-gumne uho oastapõs
 jowad. Et küll. Jõimene poß
 fai kapp-kümmend üks oastad
 wanand, sõlle wiis wana kuri ää,